

Pozdravljeni!

Sem Matic Ponikvar, študent 1. letnika Fakultete za Zdravstvene vede v Novem mestu. Z vami bom delil zgodbo, kako me je disleksija zaznamovala v osnovni šoli in kako je sedaj na fakulteti.

Prikazati vam želim, da biti drugačen ne pomeni biti zapostavljen. V osnovni šoli so se sošolci »delali norca« iz mene, saj sem zaradi disleksije imel specialno pedagoginjo, ki mi je pri posameznih predmetih pomagala, da sem jih bolj razumel. Bila mi je v veliko pomoč, saj sem tako lažje shajal z mojimi vrstniki, ki so »normalo« izdelovali šolo. Dejali so, da mi je ona reševala kontrolne naloge, ker sam nisem sposoben, ker sem »enostavno prizadet«. Ko smo brali berilo pri slovenščini sem bral bolj počasi, včasih sem zamenjal črke ali kar priredil besedo, ki ni bila napisana v tekstu. Kontrolne naloge sem dobival na barvnih listih papirja - pastelne barve (nežno roza, zelena, rumena). To mi pomaga lažje in hitreje prebrati nalogo, ker na barvnem listu, se mi svetloba ne odbija tako, kakor se mi na belem listu papirja.

Na fakulteti mi disleksija povzroča problem tako, da ne morem tako hitro prebrati iz drsnic, ki jih ima profesor med samim predavanjem. Skripte, ki so potrebne ob poslanem gradivu, si kopiran na barvne liste. Moji izpiski, ki si jih naredim za vsak predmet so najprej narejeni na računalnik v pisavi Times New Roman, ker so črke bolj oblikovane in lažje za branje. Nato iz teh zapiskov naredim zapiske na roko, kjer povzamem bistvo snovi. Za malo manj zahtevne predmete porabim en teden, da se jih naučim. Skupaj z zapiski mi vzame 14 dni. Pri »piflarskih predmetih« si naredim miselne vzorce, saj si miselni vzorec naredim po nekem vrstnem redu, ki si ga lažje zapomnim. Veliko mi pomagajo slike, saj si lahko predstavljam npr. mišice ramenskega obroča. Snov, ki jo moram obdelati si jo vzamem po delih. Za predmete, ki se jih moram naučiti si naredim tedenski plan po urah, koliko časa, se bom posvetil predmetu vključno s premori, ki so povprečno dolgi od 10 do 15 min.

Med samim predavanji na fakulteti me dostikrat sošolci vprašajo zakaj pa imam take skripte, kot jih imam. Vesel sem, ker do sedaj še nisem imel negativnega komentarja. Bolj je pozitiven, ker jih zanima, zakaj pa? In jim z veseljem pojasnim, med drugim sem s tem tudi ugotovil, da nisem edini študent s posebnimi potrebami oz. primanjkljajih na posameznem področju. Profesorji se ti znajo prilagoditi in ali prilagodijo razlago mojim zmožnostim.

Opazil sem še, da je pridobivanje natančnih in kratkih informacij zame bistvenega pomena. Na primer, če bo vprašanje postavljeno bolj na opisni ravni, ne bom vedel, kaj točno želi prof. da odgovorim v izpitu.

Ko naredim izpit je zame, kot zmaga, saj s tem samemu sebi dokažem, da disleksija ni ovira, ki se jo ne da premagati.

Matic Ponikvar